

ПЪРСИ БИШ ШЕЛИ ОДА НА ЗАПАДНИЯ ВЯТЪР

Превод от английски: Цветан Стоянов, 1959

chitanka.info

*О, Ветре западен, див дъх на Есента!
 Вълшебник, викнал духове влудени,
 незрим, ти пръскаш мъртвите листа,*

*кафяви, бледни, трескаво-червени
 — прокажени в прокълната гора;
 и с плач заравяш семена студени*

*да спят под вледенената кора,
 като че всяко труп е в гроб поставен,
 додето твойта пролетна сестра*

*с живот изпълни всеки кът забравен,
 събуди с рог земята и подкара
 стада-зърна в просторите въздушни —*

*Див Дух на ярост и на надпревара,
 Рушител и Пазител, слушай, слушай!*

*Ти — луд поток през стръмни висини,
 повлякъл, сякаш са листа изгнили,
 рой облаци по сини ширини,*

*на мълниите феи бързокрили,
 и те като Менада^[1] страховита
 небето в ярки кичури са скрили*

*от хоризонта тъмен до зенита;
 ти — който пееш песен погребална,
 със бурята гръмовна и сърдита,*

на бедната издъхваща година
под саркофага на нощта прощална
и сред мощта на твоите пари души;

ти — блъснал небосвода да се срине
сред дъжд, и град, и огън, слушай, слушай!

3

Ти — вдигнал Средиземното море
от унеса на летен сън и спомен,
край залива, де всяка мъка мре,^[2]

де тихо го приспива речен ромон
и то оглежда кулите заспали
да тръпнат сред града замрял, поломен,

във светъл мъх и клони разцъфтяла,
така прекрасни, че болят очите;
ти — чийто стъпки, в мрака прокълнтяли,

раздират на Атлантика водите,
а в дъното над тинята листата
в подморската гора сред ужас шушнат

и чуят ли гласа ти в тишината,
треперят и се гърчат, слушай, слушай!

4

Да бях аз мъртъв лист, от теб понесен,
да бях аз облак — да политнем двама,
да бях вълна сред пристъпа си бесен,

пред твоя вик задъхана и няма;
(макар по-слаб от теб, о Непокорен!);
да бях дори момче, което няма

ни капка страх пред твоя път просторен,
готово да те следва със охота!...
О, искам да ме тласкаш, неуморен,

да бъда облак, лист, вълна с вълните!
Аз паднах сред трънака на живота!
Аз в кърви съм! И бремето на дните

прегърби едного, на теб приличен —
неукротим, и горд, и необичан!...

5

Като гората да съм твоя лира!
Какво че лист след лист от мене пада?
И твоят порив, който не умира,

да опне струните ни, да изстрада
една красива в болката си песен!
О, Дух свиреп, да бъдем без пощада!

Мой дух стани! От моя глас унесен!
Със думите ми сгрей сърцата нови!
Като листа над нивите наесен

разхвърляй мислите ми по земята —
искри от неизгаснали огънове!
Бъди в стиха ми на пророк тръбата!...

О, Ветре! Зима следва твоя полет!
Но знай — след нея пак ще дойде Пролет!

1819

[1] Менада — вакханка, участница в буйните, възторжени тържества, посветени на древногръцкия бог Диони (Бакхус). ↑

[2] „... край залива, де всяка мъка мре“ — става дума за Неаполитанския залив, а по-долу — за Неапол. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.